

L'amor diví és l'amor incondicional. Estimar un ésser humà en Déu és estimar-lo incondicionalment. Només es pot estimar incondicionalment un ésser si s'estima en ell un atribut indestructible.

En un ésser humà ordinari, només n'hi ha un, d'atribut indestructible, és el fet de ser una criatura.

En aquells qui han nascut dues vegades, que han estat engendrats des de dalt per l'esperit, que han passat per la mort i la resurrecció de Crist, hi ha un segon atribut indestructible, és el d'infant de Déu.

Això fa dos amors incondicionats envers els éssers humans. L'un és expressat pel precepte "estima el teu proïsme com a tu mateix", i l'altre pel precepte "estimeu-vos els uns als altres".

El que demanem a l'amor humà és una impossibilitat, una contradicció viciosa. No és pas condicionalment que volem ser estimats. Qui digués "T'estimaré mentre tinguis bona salut; si et poses malalt no t'estimaré més" seria rebutjat amb còlera. A més, tampoc no volem un amor que ens confongui amb la massa. Qui digués "estimo totes les rosses, i a tu ni més ni menys que a les altres" o "estimo totes les parisenques" seria rebutjat de la mateixa manera. Volem ser preferits incondicionalment. Ara, tots els atributs que ens distingeixen dels altres són condicionals i poden desaparèixer. Només mereixem incondicionalment el grau d'atenció acordat a la criatura més miserable, és a dir, un infinitament petit.

Tanmateix, és cert que mereixem de ser no sols preferits, ans estimats únicament, exclusivament. Però allò que en nosaltres ho mereix, això, és la part increada de l'ànima, que és idèntica al Fill de Déu. Quan el jo compost d'atributs és destruït i aquesta part emergeix, "no hi visc més, en mi, sinó que és Crist qui hi viu"; quisevulla que estimi un home aquí arribat i perquè hi ha arribat estima Crist sota la forma d'aquest home. És un amor impersonal.

Estimar una persona impersonalment és estimar en Déu.

"Estima el teu proïsme com a tu mateix", això vol dir estima'l incondicionalment; car l'amor d'un mateix és incondicional. Encara que un hom tingui horror de si mateix, no per això deixa d'estimar-se.

L'amor té per objecte el bé. Per a estimar incondicionalment un ésser humà ordinari, cal haver-hi vist un bé incondicional.

En cap home no arribat a la unió mística, no n'hi ha pas, de bé incondicional, fora de la possibilitat d'arribar-hi.

Per a estimar incondicionalment els homes, cal veure-hi pensaments sotmesos a les lleis mecàniques de la matèria, però tenint com a vocació el bé absolut.

L'aspiració al bé, que es troba en tots els homes —car tot home desitja, i tot desig té per objecte el bé—, l'aspiració al bé, que és l'ésser mateix de cada home, és l'únic bé sempre incondicionalment present en tot home.

En tots els homes, estimar-hi, segons el cas, o el desig o la possessió del bé.

Amb una altre vocabulari: estimar en tots els homes el desig o la possessió de Déu.

Estimar incondicionalment és això. Estimar els éssers humans en Déu és això.

A l'infern, per definició, ja no n'hi ha, de desig del bé. Per consegüent, és impossible de patir-hi.

En els éssers humans, hi estímem la satisfacció esperada del nostre desig. No és pas el seu desig que hi estímem. Estimar en ells el seu desig és estimar-los com a un mateix. En un mateix, no hi estímem pas un bé, ens hi adherim a un desig.

El desig és sempre sofriment, per insatisfet. I, recíprocament, tot sofriment és la insatisfacció d'un desig. L'amor que s'adhereix al desig d'altri és la compassió.

Hom no pot pas compadir-se de tot desig si no ha contemplat les nocions pures, universals, de desig i de bé. Dit d'altra manera, si no ha contemplat Déu.

Si hom contempla el Bé, considera tot desig, fins el més horrorós, com una aspiració al bé, encara que sigui errònia.

Un ésser humà, no l'estímem pas com una fam, sinó com un aliment. Estímem com caníbals. Estimar purament és estimar, en un ésser humà, la seva fam. Com que tots els homes sempre tenen fam, hom estima llavors, sempre, tots els homes. N'hi ha que estan parcialment sadollats; cal estimar en ells la seva fam i el seu sadollament.

Però és ben altrament que estímem. Els éssers estimats, amb la seva presència, les paraules, les cartes, ens forneixen reconfort, energia, ens estimulen. Fan en nosaltres el mateix efecte que un bon àpat després d'una jornada esgotadora de treball. Els estímem, doncs, com a aliment. És ben bé un amor d'antropòfag.

Els nostres odis, les nostres indiferències, són també antropofàgics.

Hem tingut fam, i us m'heu menjat.

És veritat que ens l'hem de menjar.

Aquest tipus d'afecte ¿és legítim amb aquells qui ja no són ells, que és Crist qui hi viu?

De segur que amb cap altre.

En aquests, el desig i el sadollament i l'aliment fornit a altri són una sola i mateixa cosa.

Però l'amor així dirigit no pot pas ser un amor de propietari. Així com l'home que ha comprat una estàtua grega, que, tot i haver-la comprada, no se'n pot sentir propietari – fora que sigui un bèstia. El bé pur defuig tota relació particular.

Tret d'aquest cas, els afectes humans són afeccions de vampirs. Estímem algú, és a dir, ens agrada de beure'ns-en la sang.

En tot afecte un xic fort, s'hi compromet la vida. No es pot estimar purament si no s'ha renunciat a viure.

Qui estima la pròpia vida estima els seus i els amics com Ugolí els seus infants. No hi ha res real per a qui estima així.

La realitat només apareix a qui accepta la mort.

És per això que “Pel renunciament, d'aquest univers, alimenta-te'n”.

¿Quin do més gran es podia fer a les criatures que el de la mort?

Només la mort ens ensenya que no existim, fora de com una cosa entre moltes d'altres.

[¿Com s'explica la semblança entre l'Apocalipsi i el poema de Nonnos? ¿Potser coplà l'Apocalipsi, Nonnos? ¿Per què, però? ¿O és que és d'inspiració òrfica o egípcia, l'Apocalipsi?]

Notes del traductor:

(1)

~Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

~**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

~**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

~El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

~El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

~Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.